

MICALET TEATRE

La volta al món en 80 dies

Jules Verne

Adapt. de Juli Disla Il·lus. de Saul Darú

ESCENA 1

(2 d'octubre de 1872. Casa de PHILEAS FOGG. El número 7 de Saville-row a Londres. Un rellotge de paret presideix el saló. PHILEAS FOGG assegut ben recte en una cadira espera l'arribada d'algú. El rellotge marca les onze. Se sent una porta que s'obri i es tanca. Apareix PASSEPARTOUT.)

PASSEPARTOUT. Bon dia.

(PHILEAS FOGG s'alça per saludar-lo.)

PHILEAS FOGG. Bon dia.

PASSEPARTOUT. Senyor Fogg?

PHILEAS FOGG. Ahà.

PASSEPARTOUT. Phileas Fogg?

PHILEAS FOGG. Jo mateix. Ets el nou criat?

PASSEPARTOUT. Jo mateix. Em diuen Jean. Jean Passepartout. O Passepartout a seques.

PHILEAS FOGG. Passepartout?

PASSEPARTOUT. Em diuen amb este sobrenom per la meua aptitud per eixir de qualsevol dificultat.

PHILEAS FOGG. D'acord, et diré Passepartout. Molt bé. Coneixes les meues condicions. Sí? Molt bé. El pri-

mer que hauràs de fer és ajustar el teu rellotge al meu. Ajustar-lo. M'entens? Ajustar-lo vol dir que ha d'anar EXACTAMENT com el meu. No un segon amunt o avall. No. Ha d'anar EXACTAMENT com el meu. Entesos? Jo he d'anar-me'n d'ací a uns minuts al Reform Club i no tornaré fins a les deu i mitja de la nit. I així cada dia. A la cuina t'he deixat una nota enganxada amb les tasques de les quals t'has d'encarregar. Si tens qualsevol dubte, podem parlar-ho en tornar. D'acord?

PASSEPARTOUT. Exactament d'acord.

PHILEAS FOGG. Porte una vida molt tranquil·la. Mai no dorm fora de casa, no acostume a fer viatges. Potser et resulte avorrit i tot.

PASSEPARTOUT. No, no, en absolut. És el que necessite en estos moments. Després d'haver treballat com a cantant en un circ, venedor ambulat o sergent de bombers, li assegure que el que desitge ara és un poc de tranquil·litat.

PHILEAS FOGG. Aleshores ens entendrem perfectament.

(FOGG mira el seu rellotge.)

PHILEAS FOGG. Me n'he d'anar.

PASSEPARTOUT. Molt bé, senyor Fogg. Espere que passe un bon dia.

PHILEAS FOGG. Igualment.

PASSEPARTOUT. Una última cosa, senyor Fogg.

PHILEAS FOGG. Avant.

PASSEPARTOUT. Per què va despatxar l'anterior criat?

PHILEAS FOGG. Em va portar l'aigua per afaitar-me a 84 graus Fahrenheit quan jo tinc el costum d'afaitar-me amb l'aigua a 86 graus Fahrenheit. I això no es pot tolerar, com podràs comprendre. És inadmissible.

(PHILEAS FOGG agafa el seu barret i ix puntualment de casa.)

ESCENA 2

(2 d'octubre de 1872. Al Reform Club de Londres. PHILEAS FOGG arriba i saluda els altres socis que va trobant-se. Es dirigeix cap a una taula on es disposa a jugar les seues partides de whist amb altres companys: THOMAS FLANAGAN, administrador de banc, ELYSE DOGSON, fabricant de teixits, i ANDREW SULLIVAN, enginyer.)

PHILEAS FOGG. Bon dia a tots.

ANDREW SULLIVAN. Bon dia, Fogg. Arribes tard.

(PHILEAS FOGG mira el seu rellotge.)

PHILEAS FOGG. No arribe tard. Vosaltres heu començat abans.

ELYSE DOGSON. Els ho he dit. Els he dit: feu el favor d'esperar-vos una miqueta perquè Fogg arribarà a les dotze i mitja en punt. I veus? *(Mirant el rellotge.)*
Les dotze i mitja en punt. Us ho he dit o no us ho he dit?

THOMAS FLANAGAN. Sí, ens ho has dit. No et preocupes, acabem de començar.

(Reparteixen les cartes. Durant tota l'escena estaran jugant a cartes.)

THOMAS FLANAGAN. Abans que arribares estàvem comentant el robatori al Banc d'Anglaterra. Te n'has assabentat?

PHILEAS FOGG. Ho he llegit al diari.

ANDREW SULLIVAN. Encara no saben qui ha estat el lladre.

THOMAS FLANAGAN. No ha estat un lladre.

ELYSE DOGSON. Com que no?

THOMAS FLANAGAN. Diuen que un robatori d'eixes característiques no és típic d'un lladre.

ELYSE DOGSON. A no?

ANDREW SULLIVAN. Vol dir que no és un lladre comú. Diuen que es tracta d'un... cavaller. D'un senyor.

ELYSE DOGSON. Un senyor que s'ha emportat cinquanta mil lliures del Banc d'Anglaterra. Quin senyor!

ANDREW SULLIVAN. *(Escenifica amb gestos el que diu.)*

Diuen que els bitllets estaven damunt la taula. El caixer es va girar un moment i el *senyor* se'ls va emportar sense que ningú no se n'adonara.

THOMAS FLANAGAN. En qualsevol cas ho té difícil per escapar-se de la policia. Han enviat agents als principals ports i estacions del món.

ANDREW SULLIVAN. I els han oferit una prima de dos mil lliures si l'agafen.

ELYSE DOGSON. Ui, jo no crec que el pesquen.

ANDREW SULLIVAN. Impossible, no hi ha ni un sol país on pugui refugiar-se.

THOMAS FLANAGAN. On vols que s'amague?

ELYSE DOGSON. La terra és molt gran.

ANDREW SULLIVAN. Això en una altra època però ara...

ELYSE DOGSON. Com que en una altra època? És que la terra s'ha fet més menuda?

PHILEAS FOGG. Sens dubte. La terra ha disminuït perquè ara es recorre més de pressa que fa cent anys.

THOMAS FLANAGAN. Això ajudarà a fer més ràpides les investigacions.

ANDREW SULLIVAN. O farà més ràpida la fugida del lladre. Ara podem recórrer tot el món en tres mesos.

PHILEAS FOGG. En huitanta dies només.

THOMAS FLANAGAN. En huitanta dies?

ELYSE DOGSON. Huitanta dies és molt o poc?

THOMAS FLANAGAN. Huitanta dies és poc.

ANDREW SULLIVAN. Huitanta dies és una mica just.

THOMAS FLANAGAN. Massa just si no comptes els contratemps com una avaria en un tren, un naufragi, el mal oratge, els vents contraris... etc... etc...

PHILEAS FOGG. Tot en huitanta dies.

ELYSE DOGSON. Els naufragis també?

PHILEAS FOGG. També. La volta al món en huitanta dies. (*Ensenyant les cartes.*) Dos asos.

THOMAS FLANAGAN. Impossible.

ELYSE DOGSON. Diguem, aleshores, noranta dies?

PHILEAS FOGG. Huitanta dies.

ANDREW SULLIVAN. En teoria Fogg té raó, però en la pràctica...

ELYSE DOGSON. En la pràctica, serien noranta, no?

PHILEAS FOGG. Huitanta dies per a fer la volta al món.

THOMAS FLANAGAN. Vull veure-ho.

PHILEAS FOGG. Ho fem?

THOMAS FLANAGAN. Jo no. Però sí que m'apostaria vint mil lliures que un viatge com este en eixes condicions és impossible.

PHILEAS FOGG. Molt possible.

THOMAS FLANAGAN. Feu-lo.

PHILEAS FOGG. La volta al món en huitanta dies?

THOMAS FLANAGAN. Sí.

PHILEAS FOGG. Amb molt de gust.

ELYSE DOGSON. Quan?

PHILEAS FOGG. De seguida.

ELYSE DOGSON. Quina bogeria.

(Tornen a repartir les cartes. Callen per uns instants.)

THOMAS FLANAGAN. Molt bé. Sí. Aposte vint mil lliures!

ANDREW SULLIVAN. Home, no cal, no cal... deixem-ho estar...

THOMAS FLANAGAN. Ho dic seriosament: aposte vint mil lliures que el senyor Fogg no pot fer la volta al món en huitanta dies.

PHILEAS FOGG. Fet!

ELYSE DOGSON. Ai, senyor! Però si ja sabem que els trens sempre arriben tard a tot arreu...

PHILEAS FOGG. Aposte vint mil lliures i assegure que en mil nou-centes vint hores o en cent quinze mil dos-cents minuts faré la volta al món.

ELYSE DOGSON. Això quant és?

ANDREW SULLIVAN. Huitanta dies, dic jo.

THOMAS FLANAGAN. Accepte. Quan partiu?

PHILEAS FOGG. Hi ha un tren que ix a les nou menys quart.

ANDREW SULLIVAN. De quan?

PHILEAS FOGG. De hui.

THOMAS FLANAGAN. Hui mateix?

PHILEAS FOGG. Hui mateix. Com que hui és dos d'octubre, hauré d'estar en este mateix saló dissabte vint-i-u de desembre a les nou menys quart de la nit.

(Pausa. Es queden tots en silenci.)

ANDREW SULLIVAN. Deixem la partida per a un altre moment, no?

ELYSE DOGSON. I tant, el senyor Fogg haurà de preparar-se per al viatge.

PHILEAS FOGG. Sempre estic preparat. Acabem la partida?

(FOGG, sense immutar-se, continua en actitud de jugar. Els altres, una mica perplexos, no saben ben bé què fer.)